

Arrest

nr. 92 426 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2012.

Gelet op het arrest nr. 88 802 van 2 oktober 2012 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste asielrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Arabische Iraakees, geboren op 15 augustus 1987 in Bagdad in Irak. U bent Iraaks staatsburger. U bent sjiïetisch moslim. Sinds 1997 of 1998 woonde u met uw ouders, uw broer en uw twee zussen in de wijk Al Jaderiya in Bagdad. Sinds 2010 woonde de voormalige minister van provinciale zaken, S.T.A. (...) tegenover u. U raakte bevriend met zijn zoon Musthaba.

Op 20 november 2011 was u op terugweg van de universiteit naar huis toen u ontvoerd werd door personen die zeiden dat ze van de politie waren. U werd geblinddoekt meegenomen in een auto. Na een kwartier rijden werd naar een kamer gebracht. U werd vastgebonden. Uw ontvoerders bedreigden u met de dood. Ze wilden alles weten over S.T.A. (...) en over zijn zoon. In ruil voor uw vrijlating ging u akkoord hen op de hoogte te houden van het doel en laten van S.T.A. (...) en zijn zoon. Uw ontvoerders dreigden met de dood indien u klacht zou indienen of de voormalige minister op de hoogte zou brengen. Na zeven dagen zouden uw belagers u contacteren zodat u de informatie kon doorgeven.

Deze problemen deden u uw land verlaten. U bent op 29 november uit Bagdad in Irak naar België vertrokken. Hier kwam u aan op 13 december 2011. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

Op 27 februari 2012 werd uw jongere broer ontvoerd. Tot op de dag van uw interview bij het CGVS heeft u niets over hem vernomen. U denkt dat uw ontvoerders zich willen wreken omdat u uw belofte om informatie door te spelen niet gehouden hebt. U vreest vermoord te worden door uw belagers bij een terugkeer naar Irak.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw Iraakse identiteitskaart, afgegeven op 9 oktober 2011, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 26 september 2011, uw diploma, afgegeven op 3 maart 2012, een bedankbrief van een firma waar u heeft gewerkt, zonder afgiftedatum en kleurenkopieën van een politieverlag in verband met de ontvoering van uw broer, afgegeven op 27 februari 2012, uw voedselrantsoenkaart, afgegeven op 18 februari 2010, uw woonstkaart, afgegeven op 12 februari 2009 en vijf kleurenfoto's, zonder datum."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoeker tracht zijn asielrelaas in te passen in de verschillende elementen van de vluchtelingendefinitie en stelt het niet eens te zijn met de concrete motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en, in het tweede middel, van de voorwaarden tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U hebt het Commissariaat-generaal er immers niet van overtuigd dat u ontvoerd werd om u onder druk te zetten informatie door te spelen over de gewezen minister S.T.A. (...) en zijn zoon.

Wat betreft de door u aangehaalde ontvoering moet gesteld worden dat het weinig aannemelijk is dat uw ontvoerders u eerst zouden vasthouden en slaan, om u daarna vrij te laten met de verwachting dat u een goede informatiebron zou zijn (CGVS p. 7). Het is weinig waarschijnlijk dat een onwillige informant zijn ontvoerders nog nuttige, betrouwbare informatie zou doorspelen na zijn vrijlating. Bovendien zegt u initieel dat u met een pistool bedreigd werd en alles moest vertellen over S.T.A. (...) en zijn zoon (CGVS p. 7). Later tijdens het gehoor beweert u echter dat u tijdens de ontvoering nog geen informatie moest geven maar dat u hen later de informatie moest bezorgen (CGVS p. 11). Het is echter weinig aannemelijk dat, indien uw belagers u ontvoerden met het oog op het verzamelen van informatie over S.T.A. (...) en zijn zoon, zij tijdens de ontvoering niet de reeds beschikbare informatie zouden willen hebben.

Dat een organisatie die tot doel heeft een aanslag te plegen op een bekend politicus zich zou baseren op de onder druk verstrekte informatie van een onwillige informant zou bovendien impliceren dat zij zichzelf aan grote risico's zou blootstellen. Gezien u een persoonlijke vriend was van de zoon van mijnheer Hashemi zou het immers een realistische veronderstelling zijn dat u, ondanks de bedreigingen die tegen u werden geuit (CGVS, p. 8, 13), terstond de geviseerde personen op de hoogte zou stellen van wat er gebeurd was. Te denken dat u daarna niet onmiddellijk ging vluchten zou uitermate naïef zijn voor zulk een misdadige organisatie. Zij hadden immers geen enkel drukingsmiddel meer in handen. Uw verklaring dat u noch de politie noch de familie van mijnheer Hashemi kon inlichten omdat u en uw familie dan wettelijk en familiaal aansprakelijk zouden worden voor wat er met mijnheer Hashemi zou gebeuren, houdt weinig steek (CGVS, p. 14).

De soort van informatie die u verder geacht werd voor de terroristen te verzamelen was bovendien van een aard die het overbodig maakte om een onwillige informant onder druk te zetten. De vertrekken aankomsttijden van de familie Hashemi, en de wagens die ze gebruikten, observeren kon immers veel gemakkelijker, betrouwbaarder en minder risicovol worden gedaan door medewerkers van de groepering zelf.

Verder komt het weinig aannemelijk over dat uw ontvoerders u vanop uw eigen telefoonnummer zouden contacteren (CGVS, p. 11, 13). Hierdoor zouden zij zich nogmaals blootstellen aan het risico van ontdekking indien u hen had verraden. Immers, er kan worden van uitgegaan dat een politicus die tot één van de grote politieke machtsblokken behoort, kan rekenen op de hulp van de overheid bij het lokaliseren van uw telefoon.

Uw bewering dat u uw telefoon afsloot nadat zij u twee dagen na uw vrijlating een bericht stuurden om te zeggen dat u nog vijf dagen de tijd had om hen informatie te bezorgen (CGVS p. 13), druist verder in tegen de door u aangebrachte logica dat u hen in de waan wou laten dat u hen zou helpen om aan represailles te ontsnappen. Op die wijze zou u uw ontvoerders immers al na twee dagen duidelijk maken dat u hen niet wou helpen.

Wat betreft de door u beweerde ontvoering van uw broer op 27 februari 2012, een drietal maanden na uw vertrek, moet vastgesteld worden dat u het CGVS niet hebt overtuigd van de waarachtigheid van deze gebeurtenis omdat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door de eerdere vaststellingen. De kopieën van de politiedocumenten in verband met de ontvoering van uw broer kunnen hier niet tegen opwegen. Ten eerste zijn deze politiedocumenten louter op basis van de verklaring van uw moeder opgesteld. Ten tweede blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat zowat alle documenten in Irak op gemakkelijke wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Ten derde kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de authenticiteit van deze documenten omdat het hier slechts gaat om kopieën van handgeschreven velletjes papier die met uitzondering van de - gekopieerde -

stempels geen enkel officieel kenmerk bevatten, zoals een gedrukte hoofding of zelfs maar een zaaknummer.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, uw diploma, uw rantsoenkaart en uw woonkaart ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit, herkomst en opleiding. Deze worden hier niet betwist. De dankbrief van uw werkgever ondersteunt uw verklaringen over uw professionele activiteiten. Deze worden evenmin betwist. Op de door u neergelegde foto's zijn enkel huizen te zien en een persoon die u aanduidt als uw vader. Er zijn geen indicaties over de locatie van de huizen noch over de eigenaars ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2.1.5. Het komt aan verzoeker toe de bevindingen van de verwerende partij met concrete elementen in een ander daglicht te stellen.

2.1.6. Ten aanzien van het motief waarin wordt gesteld dat verzoeker initieel had gesteld dat hij met een pistool werd bedreigd en alles moest vertellen over S.T.A. (...) en zijn zoon, terwijl hij later vertelde dat hij tijdens de ontvoering nog geen informatie moest geven en de conclusie van de verwerende partij dat een en ander weinig aannemelijk is, stelt verzoeker thans dat, toen het duidelijk werd dat ze er niet in slaagden informatie van hem los te krijgen, ze hem deden beloven dat hij later informatie zou verzamelen en doorgeven. Blijkbaar, zo betoogt verzoeker, begrepen de ontvoerders op een bepaald moment dat hij de informatie die ze wilden niet kon geven, mogelijks omdat hij nooit het huis binnenkwam van S.T.A. (...). Dit is, zo stelt hij, dan ook geen tegenstrijdigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker, tijdens het gehoor, verklaarde dat hij op de dag van de ontvoering geen informatie had doorgegeven omdat ze dat niet direct wilden (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 6, p 11). Deze verklaring valt niet te rijmen met wat verzoeker eerder had gesteld, met name dat zijn ontvoerder hem hard had geslagen op zijn hoofd en zijn buik en dat hij had gezegd dat verzoeker hem alles moest vertellen (*ibid.* p 7) en al evenmin met verzoekers vergoelijking, nu, dat pas toen het duidelijk was dat ze er niet in slaagden informatie van verzoeker los te krijgen, ze hem lieten gaan onder de belofte dat hij de informatie zou bezorgen. Daarbij komt nog, zoals de verwerende partij dat ook stelde in de bestreden beslissing, dat het niet aannemelijk is dat, indien verzoeker zou zijn ontvoerd met het oog op het verzamelen van informatie over S.T.A. (...), zij niet op dat ogenblik zelf verzoeker zouden hebben gedwongen om zoveel mogelijk informatie te geven en dat zij verzoeker zonder dat die informatie zou hebben verstrekt alvast zouden hebben laten gaan, in afwachting, temeer nu verzoeker in die optiek duidelijk een onwillige informant zou zijn geweest en dat dit zou impliceren dat zij het risico liepen dat verzoeker onmiddellijk de geveiseerde personen op de hoogte zou stellen. Hij had daar immers de mogelijkheid toe, nu hij verklaarde dat de zoon van S.T.A. (...) zijn beste vriend was (*ibid.* p. 8). Dat de terroristen verzoeker voldoende hadden bedreigd en mishandeld om duidelijk te maken dat dat niet zo'n goed idee zou zijn, zoals verzoeker thans stelt, en dat hij bang was om effectief vermoord te worden, doet geen afbreuk aan het feit dat dit volstrekt niet aannemelijk is, net zomin als verzoekers bewering dat hij noch de politie, noch de betrokken familie kon inlichten, gelet op zijn innige vriendschapsband met de zoon. Verzoeker betoogt dat hij niet naar de politie was gegaan omdat, als er iets zou gebeuren, hij zelf ook verdacht zou worden. Dit is niet aannemelijk nu de repercussies voor verzoeker veel zwaarder zouden zijn geweest indien hij S.T.A. (...) niet zou hebben ingelicht en er iets zou zijn gebeurd. Bovendien valt verzoekers uitleg niet te verzoenen met wat hij verder verklaart, met name dat hij wel gelooft dat hij bescherming zou hebben gekregen voor zichzelf en zijn familie, maar dit slechts het geval zou zijn zolang de minister op post bleef; daarna zou hij weer een gemakkelijk doelwit worden voor de terroristen. Enerzijds moet evenwel worden vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde dat de betrokkene minister van staat was (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 6, p 9), zodat dit

argument niet opgaat, en bovendien zou een klacht bij de politie hebben kunnen leiden tot de mogelijke arrestatie van verzoekers ontvoerders, zodat ze überhaupt geen bedreiging meer voor hem zouden vormen, temeer nu in alle redelijkheid kan worden verwacht dat alle zeilen zouden worden bijgezet bij de bedreiging van een (ex)-politicus.

2.1.7. Ten aanzien van het motief dat het soort van informatie dat de ontvoerders wilden bekomen en de vaststelling, door de verwerende partij, dat die beter had kunnen worden bekomen door leden van de groepering zelf, betoogt verzoeker dat het voor de hand ligt dat hij als vriend van de familie, op een veel nauwkeurigere en minder opvallende manier informatie zou kunnen verzamelen, hij kon de zoon dagelijks ontmoeten en misschien een manier vinden om bij hem thuis te komen. Aangezien het evenwel informatie betrof over de vertrek- en aankomsttijden van de familie en de wagens die ze gebruikten, zoals verzoeker verklaarde, valt niet in te zien waarom de ontvoerders het risico zouden nemen om een vriend van de zoon des huizes in te schakelen: verzoekers aanwezigheid binnenshuis was immers niet noodzakelijk om dergelijke inlichtingen te bekomen. Verzoeker erkent wel dat de terroristen de informatie misschien op een andere manier hadden kunnen inwinnen, maar betoogt dat het niet is omdat het amateurs zijn, dat ze niet gevaarlijk zouden zijn, integendeel: de kans dat dergelijk amateurs fouten maken en deze dan moeten verbergen, is veel groter dan met professionele bendes. Ook het feit dat de ontvoerders gebruik zouden maken van één van verzoekers eigen telefoons om hem te contacteren en zo het risico zouden nemen om getraceerd te worden. Verzoekers standpunt is echter niet meer dan een blote bewering, die geen afbreuk doet aan de bevinding dat verzoekers verklaringen niet plausibel zijn en daardoor de geloofwaardigheid van het relaas volledig wordt ondermijnd.

2.1.8. Deze ongeloofwaardigheid wordt verder nog versterkt door het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn ontvoerders opnieuw contact met hem zouden nemen met één van verzoekers telefoons, hetgeen, gelet op de traceerbaarheid niet aannemelijk is. Verzoeker wijst opnieuw op het amateurisme van zijn ontvoerders, maar overtuigt daarmee gezinszins.

2.1.9. Wat betreft verzoekers bewering dat hij zijn telefoon afsloot nadat zijn ontvoerders hem twee dagen na zijn vrijlating een bericht hadden gestuurd en de vaststelling dat dit indruist tegen het feit dat hij hen in de waan wou laten dat hij hen zou helpen, om aan represailles te ontsnappen, doet verzoeker gelden dat hij niet langer rekening hield met een leven in Irak en een eventuele confrontatie met zijn ontvoerders aangezien hij er al van uitging dat hij Irak zou verlaten. Dit verklaart echter niet waarom verzoeker al na twee dagen zijn telefoon afsluit. Indien hij werkelijk zo bang zou zijn geweest voor represailles, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker zou hebben gewacht tot hij daadwerkelijk in veiligheid was. De voormelde vaststelling doet andermaal afbreuk aan de credibiliteit van het relaas.

2.1.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij ontvoerd werd en onder druk werd gezet om informatie door te spelen over S.T.A. (...) en zijn zoon.

2.1.11. Wat betreft de ontvoering van verzoekers broer, en het feit dat hieraan in de bestreden beslissing evenmin enig geloof wordt gehecht, doet verzoeker gelden dat hij heel wat details heeft kunnen geven over deze ontvoering en dat deze ontvoering erop gericht was om alsnog de beoogde informatie te verkrijgen. De documenten dienaangaande zijn echt : de politie kan alleen maar vaststellen wat er getuigd wordt, en het document van de Hoge Gerechtsraad bevat wel degelijk een hoofding. Verzoeker weet ook niet, zo stelt hij, waarom de politie geen hoofding gebruikt. Voorts heeft verzoekers familie een nieuwe dreigbrief gekregen in mei 2012, waarna de vader klacht is gaan indienen. Verzoeker heeft onlangs de documenten van het onderzoeksdossier gekregen, het PV dat de echtheid verklaart van de dreigbrief, de klacht van de vader, de brief van de onderzoeksrechter en het PV met de aanvraag aan de onderzoeksrechter en voegt deze stukken toe.

De Raad heeft hiervoor al vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat verzoeker ontvoerd werd en onder druk werd gezet om informatie door te spelen, zodat de ontvoering van zijn broer, die hetzelfde doel zou dienen, met name het bekomen van de informatie die de ontvoerders aanvankelijk via verzoeker wensten te bekomen evenmin geloofwaardig is. Verzoeker stelt dan wel dat hij documenten dienaangaande voorlegt, maar gaat eraan voorbij dat deze stukken enkel kunnen dienen ter staving van een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* niet het geval is. Dit klemmt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat zowat alle documenten in Irak op gemakkelijke wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zodat er geen enkele garantie is aangaande de authenticiteit ervan. Dezelfde vaststellingen dringen zich op voor wat betreft de stukken van het onderzoeksdossier die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, waaraan nog kan worden toegevoegd dat het gaat om kopieën, die

eenvoudig te vervalsen zijn. Deze documenten kunnen evenmin de geloofwaardigheid van het relaas herstellen.

2.1.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk gemaakt. De oefening die hij maakt door de inpassing van haar asielrelaas in de verschillende elementen van de vluchtelingendefinitie kan in die optiek niet dienstig worden aangebracht, nu een ongeloofwaardig relaas het niet verdient te worden getoetst aan deze definitie.

2.1.13. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de schending van de *“Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”* evenals de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert in het geheel niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker is het niet eens met het motief dat het geweld in Bagdad niet aanhoudend zou zijn en de impact op het leven van de Irakese burger eerder beperkt zou zijn. Hij verwijst naar een passage uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit zou blijken dat de situatie nog verre van stabiel is. Verder verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende persberichten waarin melding wordt gemaakt van de nog steeds ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van de burgers en die betrekking hebben op de periode van maart tot juni 2012 en waaruit hij afleidt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is, met name gaat het over herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Verzoeker betwist verder dat er geen voortdurende gevechten zouden zijn. Bij de strijd die wordt gevoerd worden bepaalde zogenaamde risicogroepen geïsoleerd, maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker verwijst verder naar een passage uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq”* van 31 mei 2012 waarin wordt verwezen naar de aanslagen in 2011 en 2012 met grote slachtofferaantallen.

2.2.4. Elke aanvraag om subsidiare bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007). Dienaangaande wijst de Raad er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is zodat hij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De subsidiare beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dan meer bepaald wat betreft de hypothese van het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c).

2.2.5.1. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2.5.2. Reeds in de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich onder meer heeft gestoeld op het CEDOCA-document *“Subject Related*

Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad”, van 5 januari 2012, van oordeel was dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ter zitting van 27 september 2012 voegde zij een update toe van 16 juli 2012 die bevestigt dat de vaststellingen en conclusies van de SBR van 5 januari 2012 gehandhaafd blijven. De behandeling van het beroep werd uitgesteld naar de zitting van 11 oktober 2012 teneinde verzoeker toe te laten kennis te nemen van deze update, en dit op diens uitdrukkelijke vraag. Evenwel verwijst verzoeker op 11 oktober 2012 louter naar de argumenten die werden uiteengezet.

2.2.5.3. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratie dossier toegevoegde informatie (Subject Related Briefing laatst bijgewerkt op 5 januari 2012 (hierna: SRB) *“De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad”*) en de ter zitting van 27 september 2012 neergelegde update van 16 juli 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de SRB van 5 januari 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende:

“Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...)”

Waar verzoeker verwijst naar de bij het verzoekschrift toegevoegde artikels met de betrekking tot aanslagen in Bagdad tot juni 2012 en een verwijzing naar het standpunt van ‘Iraq Body Count’, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van 16 juli 2012 een onderzoek heeft gevoerd naar de aanslagen tot en met juni 2012 en de mogelijke risico’s voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van ‘Iraq Body Count’. De Raad leest daarin onder andere: *“Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...)”*

De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”

De SRB van 16 juli 2012 herneemt deze informatie en voegt daar onder meer aan toe :

“In de eerste helft van 2012 bleef het geweld in Bagdad hoofdzakelijk doelgericht, net als in 2011, met sporadisch een aantal aanslagen op dichtbevolkte plaatsen (...). Begin 2012 (...) richtten de aanslagen in Bagdad zich grotendeels tegen de Iraakse politiediensten en sjiiitische wijken. In de maanden die daarop volgende werden, naast de politie en de sjiiitische bevolking, eveneens het Iraakse overheidspersoneel en sjiiitische pelgrims gevisieerd. (...)”

Uit deze update, waarin tevens rekening is gehouden met de in mei 2012 gepubliceerde nieuwe *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers”* waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwees en met verschillende andere gezaghebbende informatiebronnen, blijkt dus , in navolging van het document van 5 januari 2012, dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn, tegen bepaalde bevolkingsgroepen en minderheden, en geen uiting zijn

van willekeurig geweld. De informatie die verzoeker bijvoegt, noch de verwijzing naar enkele passages uit de bijgevoegde landeninformatie, terwijl die uiteraard in zijn geheel moet worden gelezen om de nuances die erin werden opgenomen tot hun recht te laten komen, doen daaraan afbreuk: hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Uit de SRB's die voorliggen dient te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tot en met de eerste helft van 2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Verder kan niet worden ingezien waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.2.6. In de mate verzoeker aanvoert dat de verwerende partij de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de

term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.2.7. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.2.8. Verzoeker heeft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond, noch een schending van de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS